

Caloptilia robustella Jäckh ook in Nederland (Lep., Gracillariidae)

door

C. GIELIS

De algemeen op eik voorkomende soort *Caloptilia alchimiella* (Scopoli) blijkt volgens onderzoek van Jäckh te splitsen te zijn in de soorten *C. alchimiella* Scop. en een in 1972 nieuw door hem beschreven soort *C. robustella*. Zowel de vleugeltekening als de genitaliën van de beide soorten zijn duidelijk verschillend.

De zich in mijn collectie bevindende serie van *C. alchimiella* heb ik na het lezen van het artikel van Jäckh gecontroleerd op vleugeltekening. Er bevond zich één vrouwtje tussen, dat aan de omschrijving van *C. robustella* voldeed. De bevestiging werd verkregen door het genitaalpreparaat (Nr. 411). Het exemplaar werd op 16.VIII.1974 op het landgoed „de Pannenhoeft” te Etten-Leur gevangen.

SUMMARY

First record of *Caloptilia robustella* Jäckh (Lep., Gracillariidae) for the Netherlands. The species was taken in the province of Noord-Brabant, west of Breda.

LITERATUUR

- Jäckh, E., 1972. *Caloptilia alchimiella* Scopoli und *Caloptilia robustella* spec. nov. *Atti Accad. Sci., Torino* (I) 106 : 549—560.
- Pierce, F. N. & J. W. Metcalfe, 1935. The genitalia of the Tineid Families of the Lepidoptera of the British Islands. Liverpool.

Rotterdam 3003, Adrianastraat 10-B.

MEDITERRANEAN TYPE ECOSYSTEMS; ORIGIN AND STRUCTURE. F. di Castri & H. A. Mooney eds, 1973. (deel 7 van de reeks Ecological Studies — analysis and synthesis). pp xii, 405, 88 figs. Springer Verlag, Berlin, Heidelberg, New York. ISBN 3-540-06106-1. Prijs (gebonden) DM 78.—

Het Middellandse zeeklimaat is niet beperkt tot het mediterrane gebied, maar wordt ook aangetroffen in California, midden Chili, de zuidpunt van Afrika en Australië. Dit geeft aan oecologen de gelegenheid na te gaan, in hoeverre geografisch zeer sterk uiteenliggende oecosystemen, bevolkt met een flora en fauna die systematisch ternauwernood verwantschap vertoont, toch onder druk van een soortgelijk klimaat convergentieverschijnselen vertonen. Aan dit thema is in 1971 een symposium gewijd, gehouden te Valdivia, Chili. De teksten van dit symposium vormen de basis van het ons ter recensie toegezonden boek.

Er zijn zeven secties: convergentie in oecosystemen (één bijdrage), fysische geografie van landen met een mediterraan klimaat (vijf lezingen), vegetaties van mediterrane klimaatgordels (vier bijdragen), bodems van mediterrane gebieden (drie), fyto geografie (twee), zoögeografie (vijf bijdragen) en tenslotte een tweetal voordrachten over de desastreuze menselijke activiteiten. In het kader van de zoögeografie zijn er twee entomologisch direct aansprekende onderwerpen, t.w. een exposé van F. Sáiz over de zoögeografie van bodembewonende kevers, en een van V. Vitali di Castri over de zoögeografie van pseudoschorpioenen. Voor mij persoonlijk aantrekkelijker echter waren een paar voordrachten over de specifieke, voornamelijk klimatologische, karakteristieken van een mediterraan gebied.

Hoewel ik niet tot de conclusie kan komen dat de vraagstelling van het symposium bijster naar voren komt in de inhoud van de voordrachten, en de laatste uiteraard ook nogal uiteenlopen in mate van belangwekkendheid, is met dit boek het toch mogelijk zich een beeld te vormen van de karakteristieken van de mediterrane wereld. Omdat die voor steeds meer van ons excursieterrein is, tóch een waardevol boek, ondanks de geringe hoeveelheid feitelijke entomologische informatie. — W. N. Ellis.